

Arrest

nr. 281 644 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor verzoeker en van advocaat B. BUYLE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 11 mei 2022 aan in België. Op 13 mei 2022 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 13 mei 2022 werd beslist tot weigering van verblijf. Op 22 juni 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De weigeringsbeslissing is de bestreden beslissing:

"naam : R.

voornaam : P.

geboortedatum : (...)2002

geboorteplaats: -

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 13.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een Oekraïens paspoort voor, afgeleverd op 24.09.2018 en geldig tot 11.05.2022. U verklaarde dat u in Kaapstad geboren bent en er uw ganse leven gewoond hebt tot 11.05.2022. U verklaarde dat u tot uw 18 jaar met uw ouders samenleefde in Kaapstad. U verklaarde dat uw moeder, R. N, voor uw 18' verjaardag, vertrok naar Oekraïne en uw vader naar Rusland vertrok. U verklaarde dat uw moeder, met Oekraïense nationaliteit, uw vlucht naar België heeft betaald. U verklaarde dat uw moeder op 11.03.2022 in België is aangekomen en momenteel in Koksijde verblijft en u bij haar wenst in te trekken. U verklaarde dat zij naar België kwam omdat ze hier vrienden heeft en de tijdelijke bescherming heeft gekregen. U verklaarde dat uw vader in Rusland woont en het Russische staatsburgerschap heeft. U verklaarde dat uw ouders gescheiden zijn. U verklaarde dat u de Zuid-Afrikaanse nationaliteit niet kon krijgen omdat uw ouders die nationaliteit niet hadden. U verklaarde dat u niet met hen kon meegaan omdat u uw secundair onderwijs moest afmaken en u gedurende die periode bij uw zus in Kaapstad verbleef. U verklaarde dat zij er nog steeds woont. U verklaarde dat u Oekraïne 3 of 4 keer heeft bezocht om er uw grootouders te bezoeken en de laatste keer 2 jaar geleden was, toen u 17 jaar oud was. U verklaarde dat u er toen 2 maanden gebleven bent en er uw 18c verjaardag heeft gevierd. U verklaarde dat u nooit eerder in België was, maar u hier wil studeren en hier achteraf aan het werk wil. Op de vraag waarom u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in Zuid-Afrika, antwoordde u dat uw paspoort in september vervalt en het originele plan was om in Europa te komen studeren en uw aanmeldingstermijn om in Zuid-Afrika te studeren al voorbij was. U verklaarde dat uw studentervisum in Zuid-Afrika vervalt op 24.09.2022, hetgeen wordt gestaafd door het voorleggen van dit visum in uw Oekraïens paspoort.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat uw moeder, R. N, tijdelijke bescherming heeft gekregen op basis van haar aanvraag op 15.03.2022 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat uw moeder in België verblijft en u bij uw moeder wenst in te trekken. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. We merken echter op dat u geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid van uw moeder kan staven. U verklaarde immers zelf dat u sinds uw 18 jaar bij uw zus in Zuid-Afrika woont en er dus niet langer sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met uw moeder die de normaal affectieve relaties overstijgen.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u Oekraïne voor 24 februari 2022 hebt verlaten, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van:

- De richtlijn 2001/55/EG van de Raad van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter

bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, en artikel 57/29 t.e.m. 57/36 van de Vreemdelingenwet waarin deze richtlijn werd omgezet;

- Artikel 33 van de Conventie van Genève juncto artikel 3 EVRM;

- Artikel 8 EVRM;

- juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval. De DVZ motiveert haar beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf als volgt: "... (stuk 1)

Deze redenering houdt echter een zeer kortzichtige interpretatie in van de richtlijn 2001/55/EG en het bijhorende uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, waarbij bovendien enkel wordt gekeken naar de letterlijke bewoording van het uitvoeringsbesluit zonder zelfs in de minste mate rekening te houden met de internationale mensenrechtenverdragen en de Conventie van Genève, laat staan de ratio legis van deze regelgeving. Verweerder baseert zich op artikel 2, eerste lid, a) van het uitvoeringsbesluit om het verblijf van verzoeker te weigeren. Artikel 2, eerste lid stelt:

"Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon: a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten; c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen."

Hierbij dient naast de letterlijke bewoording van dit besluit, ook de ratio legis en de richtsnoeren van de Europese Commissie van 21 maart 2022 in rekening te worden gebracht (stuk 12). De mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van 21 maart 2022 beveelt sterk aan dat de datum van 24 februari 2022 niet strikt wordt toegepast en dat de tijdelijke bescherming ook wordt verleend aan personen die zich reeds voor 24 februari 2022 buiten OEKRAÏNE bevonden (bijvoorbeeld omwille van werk, studies, vakantie, familiebezoek, medische redenen of andere redenen) (stuk 12). Bovendien dient de toepassing van artikel 2, eerste lid, c) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 onderzocht te worden. In casu verbleef verzoeker gedurende lange tijd in ZUID-AFRIKA middels visa (op grond van zijn studies). Verzoeker verliet OEKRAÏNE aldus reeds voor de oorlog, op 24 februari 2022, startte. Om deze reden wordt hem de tijdelijke beschermingsstatus geweigerd (stuk 1). Hij heeft echter geen andere dan de Oekraïense nationaliteit. Conform de mededeling van de Europese Commissie komt verzoeker alsnog in aanmerking voor de tijdelijke bescherming die in het leven werd geroepen voor Oekraïense onderdanen. Hij was immers door zijn studies niet in OEKRAÏNE aanwezig, maar heeft nooit een andere nationaliteit verkregen en aldus is het enige land waar hij permanent verblijfsgerechtigd is, OEKRAÏNE. Daarnaast heeft zijn moeder, die steeds de financiële zorg gedragen heeft voor haar meerderjarige zoon (ook wanneer hij nog via studievizum tijdelijk in Zuid-Afrika verbleef) wel de tijdelijke beschermingsstatus gekregen in BELGIË. Hiermee dient rekening gehouden te worden in het kader van de eenheid van gezin (conform overweging 11 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382). Er werden echter geen vragen gesteld naar de afhankelijkheidsband in de vragenlijst (van slechts 7 vragen) van de DVZ (stuk 11).

Bovendien dient de overheid ook rekening te houden met de gevolgen die haar beslissing teweeg brengt. Hierbij is artikel 33 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Conventie van Genève) van wezenlijk belang. Deze bepaling houdt het non-refoulementbeginsel in en stelt:

"1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

Het non-refoulement beginsel garandeert aldus dat niemand mag worden teruggestuurd naar een land waar hij te maken zal krijgen met foltering, wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en andere onherstelbare schade. Dit principe geldt te allen tijde voor alle migranten, ongeacht de migratiestatus en vloeit voort uit verschillende internationale mensenrechtenverdragen en het internationaal gewoonterecht. Het non-refoulementbeginsel hangt aldus onoverkomelijk samen met artikel 3 van het EVRM. In casu geeft verweerder met de bestreden beslissing aan verzoeker geen andere mogelijkheid dan terug te keren naar zijn land van herkomst: OEKRAÏNE. Hoewel er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd aan verzoeker heeft de bestreden beslissing wel als gevolg dat hij in geen enkel land legaal kan verblijven behalve OEKRAÏNE. In de praktijk komt dit aldus neer (minstens impliciet doch zeker) op een terugleiding naar OEKRAÏNE waar verzoeker zijn leven in gevaar is gezien het actieve conflict in dit land. Verzoeker heeft immers geen andere alternatieven. Het enige land waarvan hij de nationaliteit heeft is OEKRAÏNE. Zijn studentenvisum in ZUID-AFRIKA kwam te vervallen van zodra zijn studies aldaar waren afgerond, hetgeen ook werd bevestigd door de Zuid-Afrikaanse raadsman van het gezin (stuk 7). Bovendien verloopt zijn visum al zeker binnen enkele maanden, op 24 september 2022 (stuk 3a). Verzoeker heeft, als gevolg van de beslissing van verweerder en het weigeren van verblijfsrecht in België waardoor hij hier in illegaal verblijf terecht komt en gehouden wordt het Belgisch grondgebied te verlaten, dus geen enkel alternatief dan terug te keren naar OEKRAÏNE waar zijn leven in gevaar is. De ratio legis van dit Uitvoeringsbesluit (samen gelezen met artikel 33 van de Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM) kan er onmogelijk in bestaan dat verzoeker nu (door de beslissing van verweerder) zou moeten terugkeren naar OEKRAÏNE. Dat hij er vervolgens in 5 OEKRAÏNE voor zou moeten zorgen dat hem zijn leven niet ontnomen wordt door de bombardementen, óf dat hij niet zou gerekruteerd worden voor het Oekraïense leger (als man van strijdbaar leeftijd). En dat hij achteraf (na bijvoorbeeld enkele dagen in OEKRAÏNE verbleven te hebben) terug zou kunnen vluchten naar BELGIË en dan alsnog zonder problemen in aanmerking zou komen voor de tijdelijke bescherming ?? Het is te absurd voor woorden dat op deze manier er absoluut geen vragen zouden gesteld worden over de toepasselijkheid van de tijdelijke beschermingsreglementering, maar omdat verzoeker in Zuid-Afrika verbleef (middels studievisa, die op dit moment vervallen zijn) dit niet meer van toepassing zou zijn. Deze lezing van het Uitvoeringsbesluit door verweerder gaat in tegen de ratio legis ervan, dewelke was een bescherming te bieden aan Oekraïense onderdanen die door de Russische inval onmogelijk terug konden keren naar hun land van herkomst. Het is dan ook vanzelfsprekend dat het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 samen gelezen moet worden met de internationale mensenrechtenverdragen. De beslissing van verweerder vormt een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève juncto artikel 3 EVRM. De verwerende partij schendt daarnaast het zorgvuldigheidsbeginsel door de aanvraag van verzoeker niet afdoende grondig te onderzoeken. Er zijn immers geen alternatieven voor verzoeker. Zijn Zuid-Afrikaans visum is reeds vervallen (stuk 7) en hij heeft geen andere nationaliteit dan de Oekraïense. Verweerder haalt louter aan dat de Europese regelgeving niet van toepassing zou zijn op verzoeker. De flexibiliteit waartoe de Europese Commissie oproept in haar mededeling van 21 maart 2022 en internationale verdragen wordt allerm minst bijgetreden door de verwerende partij door verzoeker verblijf te weigeren terwijl dit inhoudt dat hij zou terug moeten keren naar OEKRAÏNE waar zijn leven in gevaar is. Bovendien is het onmogelijk om zorgvuldig onderzoek te voeren als slechts 7 vragen gesteld worden aan de betrokkene. Het enige middel is aldus ontvankelijk en gegrond."

2.2. Uit het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 blijkt dat de datum van 24 februari 2022 bepalend is. Om voor een automatische verblijfsmachtiging in aanmerking te komen dienen de (Oekraïense) onderdanen in Oekraïne te hebben verbleven tot 24 februari 2022 en sindsdien ontheemd zijn geraakt door de militaire invasie van de Russische strijdkrachten die op die datum begon. Ook in de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet is voormelde termijn bepalend. Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet luidt.

“In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Krachtens artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 is de algemene voorwaarde voor de toekenning van het verblijfsrecht dat de personen tot vóór 24 februari 2022 in Oekraïne moesten verbleven hebben. Verzoeker heeft heel zijn leven in Zuid-Afrika verbleven en heeft Oekraïne slechts enkele keren bezocht, een laatste keer twee jaar geleden. Waar verzoeker summier betoogt dat hij volgens de aanbeveling van de Europese Commissie wel een verblijfsrecht zou moeten bekomen dient opgemerkt dat verzoeker die bewering niet uitwerkt en concretiseert en dat, bovendien, een aanbeveling slechts is wat ze is, namelijk niet meer dan een advies, waarvan de schending niet dienstig kan worden ingeroepen. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij volgens de aanbeveling van de Europese Commissie wel over een verblijfsrecht zou moeten kunnen beschikken, wetende dat hij Oekraïne volgens eigen verklaringen maar *“3 of 4 keer bezocht heeft”*, dat hij er de laatste keer twee jaar geleden is geweest, dat hij in Zuid-Afrika verblijft en het Zuid-Afrikaans studentenvisum vervalt op 24 september 2022. Verzoeker verwijst naar de mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van 21 maart 2022 waarin wordt aanbevolen dat de datum van 24 februari 2022 niet strikt wordt toegepast en dat de tijdelijke bescherming ook wordt verleend aan personen die zich reeds voor 24 februari 2022 buiten OEKRAÏNE bevonden. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat hij in Kaapstad is geboren en zijn hele leven daar gewoond heeft tot 11 mei 2022. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onder de in het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 genoemde categorieën valt.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij geen andere mogelijkheid heeft dan terug te keren naar Oekraïne. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Belgische Staat verzoeker terugstuurt naar Oekraïne. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld dat verzoeker geen verblijfsmachtiging kan krijgen op grond van artikel 57/29 en artikel 57/30 van de Vreemdelingenwet, omdat hij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Er is geen verwijderingsmaatregel genomen ten aanzien van verzoeker. Verweerder besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is. Vermits u Oekraïne voor 24 februari 2022 hebt verlaten, valt u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”* Bovendien heeft verzoeker op 22 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Verzoeker werpt de schending op van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande geoordeeld:

“Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat uw moeder, R. N, tijdelijke bescherming heeft gekregen op basis van haar aanvraag op 15.03.2022 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat uw moeder in België verblijft en u bij uw moeder wenst in te trekken. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat “de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. We merken echter op dat u geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid van uw moeder kan staven. U verklaarde immers zelf dat u sinds uw 18 jaar bij uw zus in Zuid-Afrika woont en er dus niet langer sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met uw moeder die de normaal affectieve relaties overstijgen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt waaruit een vorm van afhankelijkheid blijkt die de normale affectieve relaties overstijgt. Verzoeker komt niet verder dan louter te stellen dat

zijn moeder *“steeds de financiële zorg gedragen heeft voor haar meerderjarige zoon (ook wanneer hij nog via studievisum tijdelijk in Zuid-Afrika verbleef)”*. De verwerende partij oordeelt dus niet op kennelijk onredelijke wijze *“We merken echter op dat u geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid van uw moeder kan staven. U verklaarde immers zelf dat u sinds uw 18 jaar bij uw zus in Zuid-Afrika woont en er dus niet langer sprake is van een afhankelijkheidsrelatie met uw moeder die de normaal affectieve relaties overstijgen.”* Gelet op voorgaande is de kritiek dat er geen vragen werden gesteld naar de afhankelijkheidsband in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken niet dienstig.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC